

»Når Gud står op, da splittes hans fjender; hans avindsmænd flyer for hans åsyn« (Salme 68,2).

Øvrigheden og vi

Apostelen *Paulus* indskærper os, at vort daglige arbejde er vor væsentligste tjeneste for Gud (se artiklen i januar). Trællene, der gør deres arbejde som for Herren, er *Kristi tjenere* (Efes. 6,5-8). En højere titel gives ikke!

Der er mange forskellige arbejdspladser – hus og hjem – skole – forretning – sygehus – fabrik – kontor – havn – o.s.v. – men de har alle det til fælles, at de befinder sig i et jordisk rige, en *stat* – for danskernes vedkommende i kongeriget *Danmark*.

Alle er altså undergivet en statsmagt – det gælder også Guds børn. Vi skal ikke blot gøre fyldest på vor arbejdsplads, men også i forhold til øvrigheden.

Det er således på to områder, vor tjeneste for Herren skal udføres og vort vidnesbyrd aflægges: i vort daglige arbejde – og i vort forhold til myndighederne.

Statsmagten

Det har altid været svært for menneskene at forstå og forklare, hvorfor nogle mennesker skal regere over andre. Hvor får disse regeringer egentlig deres myndighed fra?

I en demokratisk stat henviser man til, at folket selv bestemmer, hvilken regering de ønsker. I et diktatur tilriver magthaveren sig magten og påtvinger befolkningen en forklaring om, at han er nationens redningsmand.

Men hvor kommer deres magt dybest set fra?

Paulus siger, at der er ingen øvrighed, uden at *den er fra Gud* (Rom. 13,1). Han kalder øvrigheden for en *Guds orden* (vers 2). Syndefaldet gjorde øvrigheden nødvendig, thi uden den ville syndige, selviske mennesker leve i et uudholdeligt anarki. Så langt vi kan se tilbage i historien, har menneskene da også levet sammen under en eller anden form for øvrighed.

Øvrigheden er altså Guds orden, der gør det muligt for syndige mennesker at leve sammen, arbejde sammen, lægge planer sammen under ordnede forhold. Thi enhver øvrighed, selv det værste diktatur, holder altid forbrydere i ave, så folk kan færdes nogenlunde frit. Således er enhver regering en *Guds tjener* (vers 4), som vi skal bede for (1. Tim. 2,1-3).

Gud har altså givet øvrigheden magt – og det uanset, at øvrigheden som regel består af syndige, gudløse mennesker. Da Paulus skrev dette, regerede *Nero* i Rom.

I dag regeres vort land formelt af

Dronningen, reelt af den siddende regering under statsministerens ledelse. Hvad skal vi sige om dem? Vi skal sige, at *de er indsat af Gud* (Rom 13,1).

De fleste kan gå med til, at regeringsmagten i al almindelighed principielt er fra Gud, men vi har svært ved at forstå, at *den øvrighed* (regering), *der findes* (være sig i vort land eller i vore nabolande eller i en hvilken som helst anden stat), *er indsat af Gud*. Gjaldt det også *Hitler, Stalin, Poll Pot* og andre forfærdelige tyranner? Vi forarges næsten ved tanken derpå.

Paulus forarges imidlertid ikke. Han er forvisset om, at Gud styrer historiens gang i mindste enkeltheder, og at ondskaben aldrig hindrer Ham deri, men må fremme Hans vilje!

Golgata

Vi forstår intet af væsentlig betydning, hvis ikke vi har vor korsfæstede Frelser og Herre for øje. Han er »nøglen« til forståelsen af, hvorledes Gud handler i menneskeheden historie.

På *Golgata* udfolder ondskaben sig i al sin væld og får lov til at gennemføre sin djævelske vilje.

Og da ondskaben havde fået sin vilje og altså »sejret«, hvad da? Da havde *den udført det, som Guds hånd og Guds vilje forud havde bestemt skulle ske* (Ap. G. 4,27-28).

Da ondskaben triumferede, fuldbyrde den Guds gode og fuldkomne vilje til vor frelse!

Ondskaben var især repræsenteret af *øvrigheden*, for *Israels* vedkommende af ypperstepræsterne og rådet, for *verdensrigets* vedkommende af *Pilatus*.

På *Golgata* kastes der lys over øvrigheden, som er af Gud, og over dem, der er indsat af Gud!

Øvrigheden er Guds tjener, når den gør det gode, d.v.s. holder orden i samfundet, og når den gør det onde!

Så stor er Herren, vor Gud! Vi ser Hans storhed i *skaberværket* – i stjernevimlen – i det vældige hav – i hver en blomst, hver fugl – i hvert lille barn – men hans »største« storhed er *skjult* – den »ses« på vor blødende, døende Frelser på *Golgatas kors* – og det er i dette lys, vi vil betragte øvrigheden i dens »ondskab« og dens »godhed«.

Ondskaben

Øvrighedsmagten har altid ligget i selviske menneskers hænder (også når de bekendte sig som kristne). Nu er magt en

farlig ting i synderes hænder. Jo større magt, des større er ondskabens muligheder.

I *Det gamle Testamente* fremstilles stormagterne som *vilddyr*. Hvad gudløse regeringer har påført menneskeheden af ondskab, lidelse, smerte, uretfærdighed og grusomhed, kan ikke beskrives. Det har fået mangfoldige til at forarges på Gud og sige: Der findes ingen Gud!

I *Det nye Testamente* ser vi i Johannes' Åbenbaring vilddyrenes kulmination i *Anti-Krist* (kap. 13). Vi lever i det århundrede, da statsmagterne har påført menneskeheden mere grusomhed end nogensinde før.

Sandelig er statsmagten i sit væsen ond. Hele historien vidner derom. Tænk på *tredivårskrigen* i det 17. århundrede – tænk på *Napoleons* hærgen over det meste af Europa – og da vort eget land havde tilstrækkelig magt, påførte vore herskere vore omgivelser frygtelige lidelser.

Øvrigheden er ond – men de, som er, er indsat af Gud – det gælder også *Anti-Krist*, når han træder frem, thi hans magt bliver ham *givet* (Åbenb. 13,5, 7, se også vers 15) – givet *ovenfra* – givet ham *af Gud!*

Hele historien grænser derfor op til *forargelsens mulighed*. Kun med blikket på *Golgata* bevares vi fra at forarges – og får nåde til at ane, at samtlige regeringer, fra de grusomste til de bedste, må tjene Guds frelsesplan.

Vi aner det – men vi fatter det ikke, thi hvad med de millioner af mennesker, der ned gennem tiderne blev behandlet af magthaverne, som var de intet andet værd end at gå til grunde under unævnelig smerte?

Ondskaben giver sig andre udslag end blodsudgydelser, terror, undertrykkelse og udbytning.

Guds ord taler om *ulykkeslove* (Esaj. 10,1), d.v.s. love og anordninger, der nedbryder grundordningerne i samfundet: ægteskabet, familien, anstændigheden og det personlige ansvar. Denne ondskab, der altid forkyndes som frihed, underminerer det bærende i menneskelivet og reducerer mennesket til et biologisk væsen. Paulus kalder den for *lovløshedens hemmelighed*. Den har altid været virksom, men er i vore dage trængt ind i lovgivningen, således at lovløsheden nu er gjort lovlig!

Ondskaben får sandelig frit løb og vil snart gennemføre hele sin vilje, thi *Anti-Krist* står for døren. Den lovløse overtager regeringsmagten over jordens riger!

Godheden

Men øvrigheden gør stadig det gode i den forstand, at den holder orden i samfundet, sørger for en rimelig fordeling af samfundets goder og skaber muligheder for en fortsat udvikling af erhvervslivet gennem en fortløbende modernisering af infrastrukturen (Storebæltsbroen, motorvejene, m.v.).

Derfor siger de fleste danskere, også Guds børn: »Hvor har vi det godt i Danmark!«

Og det er vanskeligt at modsige. Hvis vi ser på tilstanden ud over jorden, da må vi sige: »Ingen har det så godt som vi danskere!« Intet andet samfund synes at være bedre indrettet – intet andet samfund byder sine borgere en større velstand – og det til trods for, at vor øvrighed, de styrende, har ført vort land i spidsen m.h.t. ulykkeslove!

Statsmagten igen

Vor tanke strækker ikke til, når vi vil forstå statsmagten, øvrigheden, de styrende. Den er i sit væsen ond, og den er til for ondskabens skyld – den gør meget ondt – intet gør den fuldkomment – og dog påbyder Ordet os at ære den, frygte den og at underordne os under den, thi den er med al sin ufuldkommenhed os til gavn.

Alt må forstås i korsets lys, hvor det åbenbares, at Guds dårskab er visere end menneskene, og Guds svaghed er stærkere end menneskene (1. Kor. 1,25).

Oven over vor Herre Jesus hang der på hans kors en indskrift, hvorpå der stod: *Jesus fra Nazaret, jødernes konge*. Den var affattet på hebraisk, græsk og latin.

Var det sandt, eller var det spot?

Var han jødernes konge, da han hang der – eller bliver han det først engang?

Han var det – Han er det! Men ligesom det var skjult på Golgata, således er det skjult ned igennem Israels historie.

At han er jødernes konge, betyder, at han er *alle andre rigers og folkeslags konge*, thi jøderne er Guds folk. Derfor var indskriften affattet på de tre hovedsprog. Kunne det ses? Kan det ses? Er Jesus *Danmarks konge*, og har han altid været det? Sandelig er han det! Al magt i himmelen og på jorden er hans – men det er skjult!

Fra dette kors udgår al magten over alle jordens riger – men kun Guds børn fatter det!

Kristus er Herre

Det er Guds børns bekendelse, og det er deres vidnesbyrd, som de aflægger i gerning og ord overfor myndighederne, både de synlige på jorden, og de usynlige i himmelrummet.

1. i gerning

Vi gør det gode, kun det gode; det byder vor samvittighed os at gøre. Vi betaler den skat, myndighederne pålægger os. Vi viser de styrende respekt, thi de er jo Guds tjenere (præster), os til gavn! Vi ærer Dronningen.

Vort vidnesbyrd (at Kristus er Herre) er imidlertid ikke begrænset til bestemte gerninger. Det omfatter alt, hvad vi gør. Derfor holder vi ægteskabet højt i ære. Alle vore gerninger er bestemt af, hvad der er Hans gode og fuldkomne og velbehagelige vilje.

Derfor afholder vi os fra adskilligt, som nu er blevet lovligt.

Vore gerninger er beherskede af en anden Ånd end den, der råder hos de styrende og i samfundet.

Hvis myndighederne skulle befale os at gøre noget, som bedrøver Helligånden, siger vi nej.

Vort vidnesbyrd indebærer således en afvejet respekt for de styrende og en uindskrænket respekt for Herren.

Dermed indeholder det kimen til martyriet. Thi den dag er ikke fjern, da det jordiske regimente vil kræve tilbedelse.

2. i ord

Vore ord om og til de styrende er båret af Sandhedens og Kærlighedens Ånd og er derfor anderledes end politikernes tale.

Sandhedens Ånd byder os at være taknemmelige. »Hvor har vi det godt i Danmark!« siger vi. Det dæmper kritikken af de styrende, selvom der er adskilligt kritisabelt, og det fremmer taksigelsen.

Vor tak er rettet til Herren, fra hvem alle gode gaver kommer. Ham takker vi for dagligt brød i overflod – for hus og hjem – for hjælp i sygdom – for læger og sygehuse – for politi og orden – for velholdte gader, veje, broer og offentlige transportmidler – for biblioteker – for ældreomsorgen – o.s.v.

Og medens vi takker, bliver det endnu mere klart for os, at det altsammen er *ufortjent*. Det er Guds frie nåde imod os danskere.

Da forstår vi tillige, at hvem meget er betroet, af dem skal der kræves meget.

Derfor beder vi for vor regering – for al lovlig øvrighed – vi føler langt mere trang til at bede for dem end til at kritisere dem, thi der er givet os såre meget!

Idet vi beder for dem, bliver det også tydeligt for os, at vi ikke kan fritage os selv for medskyld i det sædelige forfald og den moralske opløsning, som de ganske vist har fremmet ved deres ulykkeslove.

Vi inddrager os selv i den *nationale solidaritet* i skylden. Vi gør os fri af fari-sæismen og selvretfærdigheden.

Det påvirker naturligvis vore tanker og vore ord. »Min synd« i undladelse og gerning, i tanke og ord kan ikke lades ude af betragtning, når jeg ser på tilstanden i Danmark.

Det nationale

Et folk deler skæbnefællesskab. Ingen kan unddrage sig den fælles skæbne som nation. Vi er altså solidarisk knyttet til hinanden. Guds børn er ikke en undtagelse i så henseende.

Men Guds børn bærer et særligt ansvar for skæbnefællesskabet, thi de kender Ham, der er Danmarks Herre – Ham, de styrende ikke kender og folket som helhed heller ikke.

Havde der været ti retfærdige i *Sodoma* og *Gomorra*, var deres skæbne blevet en anden.

Der lægges planer i regeringskontorerne – der forberedes nye love og bestemmelser – dansk lovgivning internationaliseres mere og mere – de styrende vil have os ind i E.U. uden forbehold af nogen art.

Mange af Guds børn er forvissede om, at E.U. er et babelsk foretagende, en ulykke for vort folk.

Hvem har afgørelsen?

Det sidste, professor *Karl Barth* sagde før sin død, var: »Es wird regiert!« (Der bliver regeret!) Han havde talt med en ven om de kaotiske tilstande i Øst-Europa.

Der bliver regeret! Gud sidder på tronen endnu!

Han bestemmer, om vort land skal ind i E. U. eller ej.

Bestemmer Han, at vi skal ind, er det en dom over os. Bestemmer Han, at vi skal holdes udenfor, er det Hans nåde imod os.

Han styrer så suverænt, at endog det værste må tjene Hans gode og fuldkomne vilje.

Men Guds børn har den uendelige forret, at de må udøse deres hjerter i bøn til Ham, der både styrer og samtidigt siger: »Bed, og I skal få!«

Det er aldeles skjult for de styrende, som Gud har indsat. De er Hans tjenere – men Hans børn, der ikke er indsat til at styre, er indsat til at bede for de styrende og således »styre« dem!

Det, der er skjult for verden, er afgørende for det, der sker.

Vort liv som Guds børn er skjult med Kristus i Gud. Vor bøn sker i det skjulte. Vor skjulte visdom er som Guds visdom på Golgata visere end menneskene, og vor skjulte kraft, der ser ud som svaghed, er stærkere end menneskene.

Fra os i verdens øjne ubetydelige, små mennesker, der slet ingen magt har og heller ikke søger den, udgår der en bestemmende indflydelse over magthaverne, fordi lønkamrene er nærmere Tronen end re-

geringskontorerne.

Der bliver regeret! Og vi har del i »regeringsmagten«, fordi vi har del i guddommelig natur. Men som Kristus i *Getsemane* bad og sagde: »Ske ikke min vilje, men din!« således »regerer« vi på tilsvarende måde, thi vi har blikket fæstet på vor Frelser, der males os for øje som korsfæstet.

Kristi kors

Intet kan forstås, løsrevet fra Kristi kors. På dette kors gøres al verdens visdom og kraft til intet.

Vi skuer ind i det for os ubegribelige, at Gud styrer ved *ikke at gribe ind*.

Det gentager sig i historien. I vore dage gentager det sig med accelererende kraft, thi snart overtager Anti-Krist magten. Gud hindrer det ikke.

Gud styrer også ved at gribe ind. Han forbliver Herren, der gør alt, hvad han vil, både i himlene og på jorden.

Derfor er *tilbedelse* af Ham en væsentlig del af vor andel i Hans styre.

Når han ikke griber ind, er det et udtryk for, at han *giver hen*. Det er det værste af alt, thi det er hans vrede og hans dom. Det gennemled vor Frelser på Golgata. Gud sparede ikke sin egen Søn, men gav ham hen for os alle.

Når Han griber ind, er det et udtryk for, at han vil frelse og hjælpe. Han oprejste Kristus fra de døde. Hans vej går altså igennem død til liv.

Det ser vi også i historien, først og fremmest i Israels folk. Han gav det hen. Nu er han i færd med at oprejse det fuldt ud.

Dermed tilkendegiver Gud, at hans frelse og hjælp ikke er et bidrag til folkets egen magt og kunnen – men snarere er liv ud af døde.

Det gælder ethvert folk, også det danske.

Vor historie

Danmark historie er kort, kun ca. 1000 år. Den er kendetegnet af en stadig reduktion af vor storhed og magt. Nu er vi en liden stat uden egentlig magt.

Det er Guds dom over os, og i den er hans nåde. Det er dybest set godt for et folk at være magtesløst – men det erkender intet folk af sig selv.

Ville vi dog blot erkende det, så vi i vor magtesløshed ikke sætter lid til vor egen kunnen, men ydmyger os for Herren!

Politikerne udsteder mange løfter og forsikringer. De vil overbevise os om, at det er godt for os som folk at slutte os sammen med de store europæiske stater, thi da har vi del i den fælles magt – og magt af den art sikrer freden!

Nej, magt i syndige menneskers hænder fremmer ondskaben, og fælles magt imellem syndige stater baner vejen for Anti-Krist.

Vor lidenhed og magtesløshed er en Guds gave, der kun er »synlig« og forståelig med blikket på Kristus. Guds frelse og hjælp går ikke igennem storhed og magt, men gennem lidenhed (intethed) og magtesløshed (død).

Nu er vi ved et afgørende punkt i vor historie. Vi skal tage stilling til, om vi for første gang i vor tusindårige historie vil opgive vor nationale solidaritet og solidariser os med en mængde andre europæiske nationer.

Det indebærer to ting: (1) vil vi løbe fra vort nationale ansvar og gøre andre nationer medansvarlige for Danmark, (2) vil vi solidariser os med alle de andre staters syndige ledere?

Min bøn er, at Gud ikke dømmer os hertil.

Holder Han os i sin barmhjertighed udenfor E.U., da bevarer vi vor lidenhed (magtesløshed) og vort ansvar som folk.

Og dette er meget bedre.

Men det forstår de ledende politikere og regeringsmedlemmer ikke, thi de kender ikke Herren.

Det styrker troen at læse: »HERREN kuldkastede folkenes råd, gjorde folkeslags tanker til intet; HERRENS tanker står fast for evigt, hans hjertes tanker fra slægt til slægt! (Salme 33,10-11).

Den usynlige verden

Vender vi vort blik imod Golgata, da »ser« vi ikke blot menneskenes synd, men også de usynlige magters og myndigheders ondskab – de sataniske dæmoners angreb på vor blødende Frelser.

Han besejrede dem alle – men det så anderledes ud. De blev ført i sejrstog ved Kristus (Kol. 2, 15) og dermed afvæbnet!

Disse magter og myndigheder er ukendte af de styrende og af politikerne. Vel taler man om »tidsånden« og »tendenserne« i tiden, men man er ikke opmærksom på, at gudsfjendtlige og menneskefjendtlige magter er virksomme, og at der kun er eet værn imod dem: vor Herre Jesus, Danmarks konge!

Men Guds børn forstår det – i hvert fald delvist.

Det vil altså sige, at den egentlige kamp foregår i den usynlige verden, men ikke på det politiske plan. Det vil atter sige, at de, der styrer os, ikke deltager i den afgørende kamp.

Men det får vi lov til. Af Guds nåde får vi lov til at være *konger og præster* for Gud i Danmark!

Det er skjult for verden. Ja, alt det væsentlige er skjult. Vor tjeneste som konger og præster foregår skjult for verden.

Dermed foregår den i ydmyghed. Dens Ånds-indhold er troskab. Og troskaben ytrer sig i udholdenhed.

Uudtømmelige ord

Foruden de tolv, der stod omkring Herren, var der kun eet menneske, der hørte de forunderligste og herligste ord af vor Herres Jesu mund – nemlig *Marta*.

Han sagde: »Jeg er opstandelsen og livet« (Johs. 11,25). Der står udtrykkeligt, at Han sagde det *til hende*. Det høres kun af en her – en der. Mangfoldige hører det uden at høre det. Mon jeg har hørt det?

De to første ord kan vi læse således: JEG ER. Jesus bærer det guddommelige navn, thi han er Gud. Han åbenbarer sit *væsen*, d.v.s. *Guds evige, uforanderlige væsen* for hende.

Opstandelsen

Han siger ikke: »Jeg skal opstå.« Han leder ikke hendes tanke til en fremtidig begivenhed, men til ham selv.

Opstandelsen er Guds væsen – mere end en mægtig begivenhed – mere end fremtid – den er nutidig *virkelighed* i dag.

Det stemmer ikke med vor opfattelse. Det gør Gud aldrig. HAN ER DEN, HAN ER.

Men opstandelsen forudsætter døden. Hvorfor siger han ikke: »Jeg er døden og opstandelsen og livet«? Fordi døden er syndens sold, og han kendte ikke til synd.

Men han *smagte døden for alle* – der-

for siger han: »Jeg er *opstandelsen*.«

Er det hans *evige væsen*? Ja, thi Gud er *kærlighed*, d.v.s. Gud søger fra evighed af ikke sit eget, men udholder alt, endog korsets usigelige smerte – derfor er Han fra evighed opstandelsen, der har dødens gru som sin forudsætning – sådan er Guds kærlighed!

Den er altså ikke en »naturkraft«, som Gud er underlagt – det er ikke en selvfølge, at Gud elsker os – det er et under – det er underfuldt – det er ufatteligt – Guds kærlighed har fra evighed kostet Ham alt!

Sådan er den nåde, Han *fra evighed* har givet os i Kristus Jesus (2. Tim. 2,9).

JEG ER opstandelsen, d.v.s. *genoprettelsen*, den fuldkomne genoprettelse, over hvilken døden og destruktionsmagterne ingen magt har.

Har du forbindelse med Ham, da har du forbindelse med opstandelsen, den fuldkomne genoprettelse.

Er du i Ham, da er du allerede nu i opstandelsen, altså i den genoprettelse, der ikke fattes noget.

Lev ikke drømmende med fremtiden i dine tanker, men lev troens liv *i dag*, d.v.s. livet i og med Ham, der *er* opstandelsen! Da har du rigeligt til i dag!

Livet

Det lille ord »og« siger ikke, at Jesus foruden at være opstandelsen tillige er livet. Det siger snarere, at Jesus, *som følge af* at han er opstandelsen, er livet, thi livet er den kærlighed, der altid er rede til at give sig selv hen i døden for de andre i forvisning om, at den er stærkere end døden, ganske som opstandelsen er stærkere end døden.

Jesus siger ikke: »Jeg er opstandelsen og det evige liv.« Det ville svække åbenbaringen. *Livet* er endnu »mere« end det *evige* liv. Lad os tale menneskeligt derom os sige, at *Livet* er *kilden* til det evige liv.

Evangeliet er ikke budskab om, at det og det skal vi *leve op til*. Vi skal ikke leve op til opstandelsen og livet, men vi får lov til at *leve i det og ud fra det!*

Har du forbindelse med din Herre og Frelser, da har du forbindelse med *livet*. Er du i Ham, da er du i livet og kan øse vand med glæde af livets, genoprettelsens udtømmelige kilde. Det er nåde over nåde.

Og det er virkelighed i dag!

Så er du er godt træ, plantet ved vandbække, og bærer god frugt til rette tid!

Nogle konsekvenser

Livet er menneskenes *lys* (Johs. 1,4). Bliver du i Ham, der er opstandelsen og livet, da bliver du i lyset og får lys over alt, hvad du behøver lys til. Du vandrer ikke i mørket, men fryder dig over at have livets lys. Du går fra lys til lys indtil højlys dag!

Alle dine synder er borte – hvad du har forsømt – hvad du fortryder bitterligt – hvad du begræder – kort sagt alt, hvad du har været og forbrudt, er borte – thi du er i den fulde genoprettelse, og den er virkelighed nu.

Dine *følelser* fornyes i Ham, der er opstandelsen og *Livet*. Nu føler du freden og glæden. Nu føler du Herrens velbehag. Nu

føler du, at alt er vel med din sjæl! Du har jo liv og liv i overflod i Ham, der er opstandelsen og livet!

Du mærker, at du har rigeligt til al god gerning. Derfor mærker du også, at frygten og bekymringerne har mistet deres magt.

Ja, selv til dit dødelige *legeme* strømmer der fornyende kraft, fordi du er i Ham, der er opstandelsen og livet. Når det indre tryk er borte, får legemet ny kraft.

Til sidst

»Og nu, børnlille, bliv i Ham, for at vi, når han åbenbares, må have frimodighed og ikke blive til skamme for ham ved hans komme« (1. Johs. 2,28).

Ja, bliv i Ham – bliv i Hans kærlighed – bliv i Ham, der er opstandelsen og livet – lad jer elske af Ham med den kærlighed, der altid overgår al vor forstand – den kærlighed, der tillige er sejren over alt det, der kan ødelægge et menneskeliv.

Lad Herren sige til dig: »Jeg er opstandelsen og livet!« Han formår ved sin *Ånd* at sige det sådan, at hans ord er *Ånd* og liv, d.v.s. virkelighed for dig og virkelighed i dig!